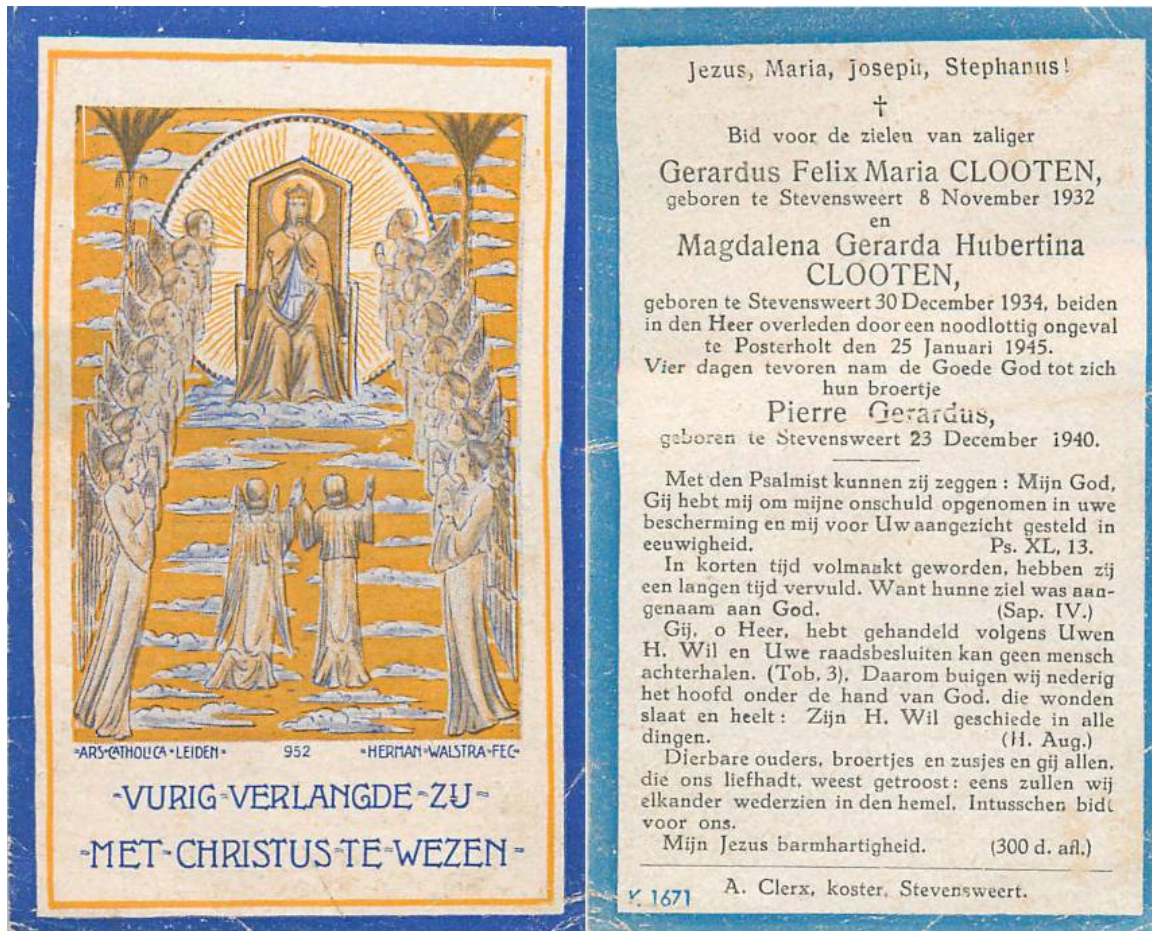

Het verhaal over de “Kinjer” Cloosen uit Stevensweert.

Het bidprentje: Hierop staat nog de naam Clooten die later gewijzigd is in Cloosen.

In het navolgend verhaal is de naam Cloosen gebruikt. Op bovenstaand bidprentje staat de naam Clooten Op de site wiewaswie zie je dat de naam Clooten op 12-7-1967 is gewijzigd in Cloosen.

BS Huwelijk met Hubert Alexander Clooten

Bruidegom	Hubert Alexander Clooten	Documenttype	BS Huwelijk	★ Voeg toe aan favorieten Kopiëren URL Plaats opmerking Afdrukken Informatie over gelinkte akten 1887 Huw. ouders bruid +++ 1892 Huw. ouders bruidegom +++ regionaal historisch centrum limburg Naar bron
Geboorteplaats	Echt	Erfgoedinstelling	Regionaal Historisch Centrum Limburg	
Leeftijd	29	Plaats instelling	Maastricht	
Bruid	Elisabeth Josephina Tubée	Collectiegebied	Limburg	
Geboorteplaats	Stevensweert	Archief	12.107	
Leeftijd	30	Registratienummer	23	
Vader van de bruidegom	Felicianus Clooten	Aktenummer	1	
Moeder van de bruidegom	Maria Helena Cuijpers	Registratiedatum	18-01-1932	
Vader van de bruid	Leonardus Tubée	Akteplaats	Stevensweert	
Moeder van de bruid	Maria Josephina Ouanjel	Collectie	Burgerlijke Stand in Limburg: Stevensweert	
Gebeurtenis	Huwelijk	Opmerking	Familienaam Clooten gewijzigd bij besluit van de koning der Belgen naar Cloosen op 12-07-1967	
Datum	18-01-1932			
Gebeurtenisplaats	Stevensweert			

De ouders van "de kinjer"

Moeder is slechts 54 jaar geworden.

Achternaam	Voornaam	Patroniem	Plaats	Datum	Documenttype	Scan
Tubée	Elisabeth Josephina		Roermond	19-11-1955	BS Overlijden	

BS Overlijden met Elisabeth Josephina Tubée

Overledene	Elisabeth Josephina Tubée	Documenttype	BS Overlijden
Geboorteplaats	Stevensweert	Erfgoedinstelling	Regionaal Historisch Centrum Limburg
Geslacht	Vrouw	Plaats instelling	Maastricht
Leeftijd	54	Collectiegebied	Limburg
		Archief	12.131
		Registratienummer	3415
Vader	Leonardus Tubée	Aktnummer	269
		Registratiedatum	19-11-1955
Moeder	Maria Josephina Quanjel	Akteplaats	Roermond
		Collectie	Burgerlijke Stand in Limburg: Roermond
Partner	Hubert Alexander Clooten		
Gebeurtenis	Overlijden		
Datum	18-11-1955		
Gebeurtenisplaats	Roermond		

★ Voeg toe aan favorieten

Kopiëren URL

Plaats opmerking

Afdrukken

regionaal historisch centrum limburg

ARCHIEF

Naar bron

Vader Bèr Cloosen overleed op 94 jarige leeftijd.

*Maria
van peys, van troost
en hulpe, tegen alle
verwoestingen onzer vijanden.
Bid voor ons.*

Wilt U in Uw gebed gedenken

Hubertus Alexander (Bèr) Cloosen

weduwnaar van

Elisabeth Tubée

De overledene werd in Echt geboren op 28 augustus 1902. Hij overleed in het zorgcentrum "De Egthe" op 19 juli 1997, voorzien van het H. Sacrament der zieken. De plechtige uitvaartmis en begrafenis heeft plaats gehad te Stevensweert vanuit de parochiekerk van de H. Stefanus op 22 juli 1997.

Na een intens geleefd leven dat bijna 95 jaar mocht duren en dat hij voor het grootste gedeelte van zijn leven doorbracht in Stevensweert, kwam de dood als een stille slaap die hem zonder pijn en lijden uit ons midden wegnam. Toch doet de leeftijd er niet zo toe, want meer dan de jaren spreekt de verbondenheid met de overledene. Gelukkig optimistisch van aard en met een goed begaafd verstand wist Bèr vorm te geven aan zijn leven. Met veel ijver en hard werken stond hij samen met zijn vrouw klaar voor zijn grote gezin van zeven kinderen. De zwaarste beproeving voor hem en zijn vrouw was de dood van drie van hun kinderen tengevolge van oorlogsgeweld. Tien jaar later ontviel hem zijn vrouw. Naar de pijn hiervan kunnen we maar bij benadering gissen.

Ongetwijfeld is zijn diepe geloof voor hem een toeverlaat geweest in moeilijke uren.

Onze Lieve Vrouw van Schilberg zal voor hem niet alleen een voorbeeld van geloof en overgave zijn geweest, maar ook heel vaak een hulp en troost.

Gelukkig kon hij ondanks tegenslagen ook blijven genieten van mooie dingen in het leven. Daarin speelden het genieten van muziek en zang een niet weg te denken rol, dat bleef tot het einde toe.

Ook kon hij voor de dagelijkse zorgen van zijn gezin rekenen op de hulp van zijn dochter Mariet, waar hij tot zijn negentigste heeft gewoond. Nu geven wij de zorg over aan God zelf en vragen dat Hij deze vader en opa en vriend van velen verenigt met zijn vrouw en kinderen om voor altijd gelukkig te zijn in het hemels Vaderhuis.

Onze Lieve Vrouw van Schilberg bid voor ons.

De familie dankt U hartelijk voor Uw belangstelling en medeleven bij het overlijden en de begrafenis.

De zeswekendienst wordt gehouden in de parochiekerk van de H. Stefanus te Stevensweert op zaterdag 30 augustus 1997 om 18.00 uur.

Peusen uitvaartverzorging, Echt Tel.: 0475 - 48 61 00

Op de site van amice-insulae staat het navolgende:

<http://www.amici-insulae.nl>

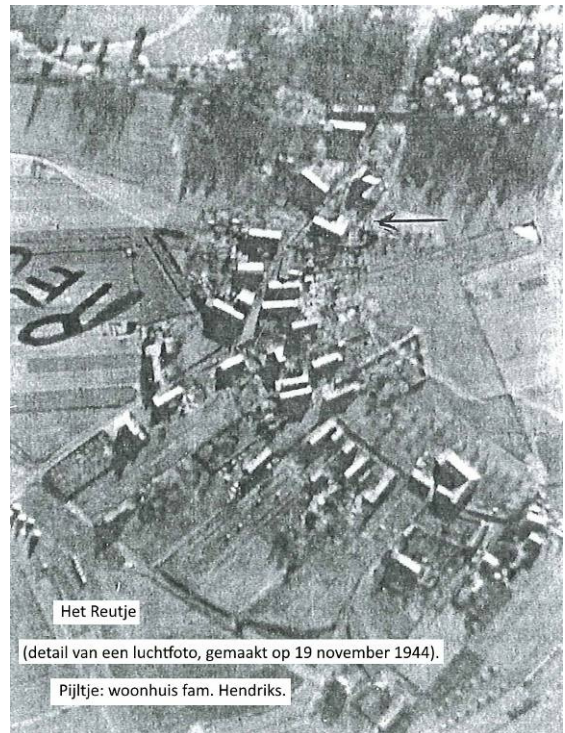
Jaarboek 1994 DE OORLOG: EEN TERUGBLIK

Hierna volgt een gedeelte uit het verhaal "De oorlog: een terugblik"

De evacuatie.

Eind oktober 1944 moesten de bewoners van het Eiland, Bilt en Brandt en ook de familie Cloosen en Tubée geëvacueerd worden. Thom vertrok met zijn ouders, broertjes en zusjes, naar "tant Lieke" op de Laak. Dit verblijf duurde niet lang. Toen op een gegeven moment Stevensweert en Ohé en Laak ontruimd moesten worden, trokken ze met de hondskar het

kanaal over naar Berkelaar. Vader Baer Cloosen en vader Pit Tubée werden, evenals alle mannen en grotere jongens, voordat ze het kanaal konden oversteken, door de Duitsers uit de groep geselecteerd en met een pont, ter hoogte van de huidige kanaalbrug over het Julianakanaal te Echt, het kanaal overgezet. Moeders en kinderen moesten alleen verder om onderdak te zoeken. De vader van Thom werd te werk gesteld in St. Odiliënberg, waar hij in de keuken van de school voor de Duitsers moest werken. De vader van Sjra werd naar Posterholt gebracht om in de bossen loopgraven te graven. Eén keer heeft Pit onder begeleiding van een Duits soldaat een bezoek gebracht aan vrouw en kinderen, die in Echt verbleven. De tweede keer keerde hij alleen naar Echt terug zonder begeleiding. Het gevolg hiervan was dat hij niet terugkeerde. Hij bleef bij zijn gezin. Uiteraard werd naar hem gezocht. Maar hij wist zich goed schuil te houden. Het oponthoud in Berkelaar was van zeer korte duur. Toen ze daar vertrokken, lag er een dik pak sneeuw, wist Thom zich nog goed te herinneren. Thom ging met zijn familie, zonder zijn vader, via St. Odiliënberg op weg naar het Reutje bij Posterholt. Zij werden daar ingekwartierd bij een zekere **Piet Hendriks**. Er tegenover woonde zijn broer bakker Hendriks. Hij bakte met Sinterklaas voor iedereen een peperkoeken man. In de bakkerij werd zelfs de mis opgedragen. Verder verbleven op het Reutje: het gezin van Graat en Truu Smeets met al hun kinderen, het gezin van Tjeu Richter en dat van Pierke Cuypers. Thoms hond Max zag instinctief ook de noodzaak van een schuilkamer in. De ketting waaraan hij vastlag, kon niet verhinderen dat hij er zelf één groef, vlak naast de schuilkamer van Thom. Thom trok er vaak met zijn kornuiten op uit. Vooral naar de Aerwinkel. Ze speelden daar vaak. Langs het pad naar de Aerwinkel stond Duitse luchtdoelartillerie. Dit wekte natuurlijk de nieuwsgierigheid van de jongens op. Op een dag waren ze er getuige van dat een boerderij in brand vloog. Veel evacués hielpen met blussen. Het benodigde water werd met emmers uit een nabij gelegen vijver gehaald.

In de tijd dat Montfort zwaar werd gebombardeerd, klommen de handigsten en durfals in de bomen om vooral maar niets te missen van de in duikvlucht naderende vliegtuigen, die hun alles vernietigende last, ten koste van vele mensenlevens, lieten vallen.

De beschieting van het Reutje.

Op zekere dag vond er een ingrijpende gebeurtenis plaats in het nog jonge kinderleven van Thom (broer van de kinjer Cloosen). Deze gebeurtenis bleek voor Thom en zijn familie op een drama uit te lopen.

's Nachts waren allen al eens de schuilkamer ingevlucht. Toen alles weer veilig was, legde men zich boven - op de begane grond - weer te rusten. Maar de schijnbare stilte werd 's morgens in alle vroegte verbroken door een beschieting op het huis met granaten. Twee van Thoms broers en een zus haalden hun schuilplaats niet op tijd. Bij deze beschieting op 21 januari 1945 verloor zijn jongste broer Pierre direct het leven. Zijn broer Gerard (Sjra) en zus Lenie hadden zware verwondingen opgelopen. Een granaatscherf verwondde Thom aan zijn hoofd. In de morgen van de dag na de beschieting werden ze met hun drieën op de broodkar van bakker Hendriks naar het klooster in Posterholt gebracht. Gerard en Lenie stierven enkele

dagen later aan hun verwondingen. Thom hield er een etterende hoofdwond aan over. Hij liep dan ook voortdurend met een hoofdverband rond. Een andere evacuée, Gerarda van Loon, uit Loon op Zand, die boven lag te slapen, merkte niets en overleefde de aanval. Na een paar dagen keerde Thom naar het Reutje terug, waar inmiddels de Engelsen waren gearriveerd.

De drie overleden kinderen van de familie Cloosen.

Links: Lenie (geb. 30-12-1934);

midden: Pierre (geb. 23-12-1940);

rechts: Gerard (geb. 8-11-1932).

Weer thuis.

Het gezin Cloosen bleef geen minuut langer dan nodig was op het Reutje en keerde spoedig naar Stevensweert terug. Op de hondskar, getrokken door de trouwe Max, lag hun schamele, overgebleven huisraad en wat persoonlijke bezittingen. Glijdend over de steile kant van een nagenoeg drooggefallen, met ijsbedekt kanaal, bereikte men uiteindelijk Stevensweert. Sjra vertelt verder: "Het front lag van september 1944 tot ongeveer 21 januari 1945 (de doorstoot van de Engelsen) vlak voor Susteren. Aan de westkant van het kanaal was Roosteren tot aan de beek tussen Roosteren en Aesterberg bevrijd. Aan de overkant van de Maas was alles bevrijd tot en met Thorn. Op een dag werd Echt beschoten door de Engelsen. Op dat moment was ik in de "bongerd" achter het huis. Ik liep direct naar de schuilkelder, die daar gegraven was. Deze lag dichterbij dan de kelder onder het woonhuis, waar de anderen zaten. Moederziel alleen in deze schuilplaats wachtte ik angstig de dingen af die komen zouden. In de buurt ontploften de granaten! Er ging van alles door me heen. Ik had de angst dat er een granaat door de luchtpijp de kelder in zou komen. Weer later moest ook Echt evacueren. Een massale uittocht. Behalve de inwoners van Echt trokken ook de evacués uit Stevensweert en Ohé en Laak verder. Onze familie trok van de Peyerstraat naar de Kerkveldsweg, waar we een tijd verbleven in een leegstaand huis. De Duitsers stonden dit echter niet toe. Doordat na enkele dagen de bevrijders doorstootten, konden we niet verder gestuurd worden, Veel mensen hadden minder geluk. Ze werden naar de Duitse grensstreek gecommandeerd. Daar werden ze op de trein gezet en over Duits gebied naar Friesland getransporteerd. Pas in april/mei keerden deze mensen weer terug."

Facebook Petra Cloosen 12 september 2019 om 19:19 uur

75 jaar bevrijding, elke familie heeft zo zijn eigen verhaal. In mijn kinderjaren had mijn vader het vaak over 'de Kinjer', regelmatig bezocht hij in Stevensweert hun graf. Als kind wist ik niet meer dan dat 'de Kinjer' vroegtijdig waren overleden. Naarmate ik ouder werd begon ik te begrijpen wat er met 'de Kinjer' gebeurt was en dat het te maken had met de oorlog maar het fijne wist ik er niet van. Mijn vader vertelde er niet veel over maar hoe ouder ik werd hoe meer ik begreep wat er zich in die oorlogsjaren had afgespeeld. Geëvacueerd van Stevensweert naar 't Reutje sloeg het noodlot toe, bij de zware bombardementen werd mijn vader, 2 broertjes en 1 zusje zwaar gewond en werden zij in Posterholt naar een noodhospitaal gebracht. Helaas hebben, Sjraar, Leny en Pierre het niet overleefd. Na de oorlog werd er weinig tot niet gepraat over dat wat er gebeurt was, antwoord op vragen kwamen er

nauwelijks tot niet tot er zich een jaar of 10 geleden ene mevrouw Ermans - Steyvers, inderdaad van de muzikale familie Steyvers uit Susteren, meldde.

Mevr. Ermans had een rondwandeling door Stevensweert. Na afloop liep ze even over het kerkhof van Stevensweert en of het zo had moeten zijn stond ze voor het graf van 'de Kinjer'. Terug bij haar groep vertelde ze aan haar gids, Hans Richter, haar verhaal over de kinderen. Hans was onder de indruk van haar verhaal en er werden telefoonnummers uitgewisseld die Hans aan mijn vader heeft overhandigd. Er volgde snel een eerste emotionele ontmoeting met mevr. Ermans . Tot in detail kon mevr Ermans vertellen wat er gebeurt was, hoe het gebeurt was en hoe opa en oma er onder waren. Afgelopen week ben ik samen met Hans op bezoek geweest bij de inmiddels 90 jarige mevr Ermans - Steyvers die nog steeds in goede gezondheid in Susteren woont. Hans interviewde haar voor het boek dat eind dit jaar uitkomt met oorlogsverhalen over Stevensweert.

Rustig zat ze in haar stoel te vertellen over dat wat er op die bewuste januaridag in 45 gebeurde. Mevrouw Ermans was 14 jaar toen haar buurvrouw in Susteren dringend een huisarts nodig had. Door haar moeder werd ze naar huisarts Faverey gestuurd om hem te halen voor de buurvrouw. De dokter constateerde dat de buurvrouw een kleine operatie moest ondergaan die hij zelf wel kon uitvoeren maar hij had wel assistentie nodig. Zoals dat in die tijd ging gaf moeder aan dat Lies wel kon assisteren. Als 14 jarig meisje moest ze maar spelen als assistente van de dokter . De dokter vroeg mevr Ermans of ze niet dagelijks kon komen om hem te helpen, het was oorlog en hij kon wel wat extra hulp gebruiken. Toen Susteren geëvacueerd moest worden vertrokken veel mensen richting Posterholt. Ook mevr Ermans en haar familie gingen richting Posterholt. Dokter Faverey besloot om samen met al zijn patiënten mee te evacueren naar Posterholt zo kon hij mensen van zijn praktijk nog van dienst zijn. In een voorkamertje van het burgemeestershuis in Posterholt werd een Lazaret gecreëerd. Hij gaf aan dat mevr Ermans hem moest blijven ondersteunen met de verzorging van de gewonden en zieke mensen die in het lazaret werden binnen gebracht. Zoals mevr Ermans vertelde kwam ze veel dorpsgenoten in het lazaret tegen die zij als 14 jarig meisje mee verzorgde en zoals ze zelf vertelde, je speelde maar wat als verpleegster en je deed dat wat van je verwacht werd. Een van de dagen net voor de bevrijding kwam ze s'morgens vroeg in het Lazeret, er zat een klein menke, mijn vader, in een bedje die zijn hoofd had verbonden. Ze schrok er heel erg van want er was nog geen kind binnen gebracht. Later op de morgen hoorde ze wat er gebeurt was met 't menke en dat er nog 3 kinderen bij betrokken waren. Rustig verteld ze wat ze gezien en gehoord had over de kinderen. Toen ik haar vroeg of ze opa en oma gezien of gesproken had en hoe die er onder waren antwoorden ze na een diepe zucht, in eerste instantie heb ik ze niet gezien of gesproken later heb ik oma versteent zien zitten tussen 3 houten kistjes, dat beeld ben ik nooit meer kwijt geraakt. De kinderen hadden geen schijn van kans toen op 't Reutje een bom insloeg op de zolderverdieping waar mijn vader geëvacueerd zat, mijn vader had een duizendste geluk. De vraag die mijn vader al die jaren had bezig gehouden werd door mevr Ermans volmondig beantwoord. Opeens stonden er 3 houten kistjes, waar kwamen die vandaan? Wie had er hout in die tijd? En wie had deze

gemaakt? Mevr. Ermans verteld dat zij op die bewuste januaridag zo onder de indruk was van wat ze gezien en gehoord had. Op haar evacueer adres vertelde ze wat er die dag gebeurt was. Haar vader die net zo onder de indruk was van het verhaal kwam in Posterholt bij een familie die een timmerbedrijfje runde. Daar heeft hij het laatste hout bij elkaar gezocht en heeft hij voor de kinderen de kistjes gemaakt. Tijdelijk zijn de kinderen in Posterholt begraven en na de oorlog herbegraven in Stevensweert. Mevr Ermans - Steyvers speelde als 14 jarig meisje in de Oorlog als verpleegster en hielp veel haar dorpsgenoten uit Susteren en vele anderen mensen. Ik denk dat veel mensen van Susteren en in het bijzonder mijn familie uit Stevensweert deze bijzonder vrouw heel veel dank schuldig zijn. Recent heeft mijn vader het graf van de kinderen nog laten restaureren en hebben mijn zus en ik de opdracht gekregen dat dit graf nooit mag verdwijnen, als nagedachtenis aan die verschrikkelijke oorlog.